

Най-първо, между всички, които работятъ и които могатъ да се практикуватъ въ военния занаятъ, може да се разчитва само на тѣзи отъ тѣхъ, които познаватъ единъ отъ западноевропейскитѣ езици, тъй като на нашия, турския езикъ, сж прѣведени само нѣколко отъ френски или нѣмски езикъ военни съчинения.

Прѣвеждането на научни книги става и трудно и бавно. И най-сетнѣ, какъ може да бжде прѣведено всичко, което трѣбва да знае «офицера», за да бжде достоенъ за това звание? Необходимо е чловѣкъ да се запознае съ движението на военната наука, начиная отъ Фридриха велики. Безъ това, не може да се знае добръ стратегията и да има чловѣкъ въ главата си добръ рецептъ за на всѣки случай прѣзъ врѣме на война, ако той не си вспомнюва най-главнитѣ факти отъ древнитѣ и нови войни По-лесно, по-естественно е, слѣдователно, изучването на единъ отъ европейскитѣ езици: френския или нѣмския. Наистина, това се прави въ императорскитѣ училища у насъ, обаче азъ бихъ желалъ щото тѣхното изучване да бжде още по-добро; азъ смѣтамъ, че щомъ се изучи основателно единъ отъ тѣзи езици, чловѣкъ ще може да получи не само знание по военното искусство, но ще може да добие и добро военно образование.

На всѣки случай, нека да не забравяме, че призванитѣ за командуване хора сж длъжни да изучватъ своето дѣло отдѣлно. Не бива никога да се смѣсва единъ организаторъ, единъ воененъ министъръ, съ единъ главнокомандующъ на армия; разликата между военния министъръ и генералисимуса е такава, каквато е и разликата между пушката и ловджията! Да не смѣсваме пушката съ стрѣла.

Главнокомандующъ на една армия — това е единъ чистокръвенъ скакунъ, който не бива да бжде впрѣ-